

Her skal det føjes til, sådan som det også i hvert fald fra radikal side blev gjort under den debat, at hvad der gælder for boligstøtten vedrørende det manglende sociale sigte, sådan som ordningen har udviklet sig, gælder også for ejerboligernes tilskud. De indirekte tilskud til ejerboligen har intet som helst med social omfordeling og sociale behov at gøre. Det er igen en sikring af, at man kan bevare sine velerhvervede rettigheder.

Vi har i høj grad fået skabt ordninger på dette område, hvor den sociale profil er forsvundet, og hvor man i stedet for er kommet i en situation, hvor man bliver betalt af naboen og betaler naboenes regninger. Det er ikke sund økonomi.

Det tredje og sidste problem, som skal løses, før vi har forudsætningerne for en modernisering af den danske velfærdsmodel, er, at vi får gjort op med mange års forståelige, velbegrundede, men ikke desto mindre økonomisk uholdbare ordninger vedrørende forbedring af situationen under en lavkonjunktur. Vi har på en lang række områder søgt at løse problemer for beskæftigelsen under lavkonjunkturerne, men ordningerne har haft en tendens til at cementere sig som strukturproblemer, når lavkonjunktureren var ved at vende. Det er det, vi ser i øjeblikket.

Hvis vi ikke finder politiske løsninger, så samfundet kan omstille sig i en situation, hvor konjunkturerne forbedres, så har vi skabt vanskeligheder for os selv, og så har vi fået for lidt råderum til at skabe det sociale sigte i velfærdsmodellen, som er en nødvendighed. Det vil vi fra radikal side arbejde på at få forbedret, men det kræver selvfølgelig politisk vilje, og det kræver specielt, at man ikke på forhånd freder bestemte befolkningsgrupper, uanset om de har sociale problemer.

Jeg vil godt minde om den diskussion, som vi havde i foråret, hvor det jo var umuligt at få f.eks. Venstre og De Konservative til at erkende, at der kunne være pensionister, som havde en sådan økonomi, at den boligstøtte, de modtog, ikke var et socialt tilskud, men derimod en overførselsindkomst, som de på lidt længere sigt måske godt kunne undvære.

Hvis vi ikke kan føre en åben debat om disse ting, så er vi heller ikke i stand til at få løst vores velfærdsproblemer og bevare modellen.

Den anden udfordring består for Det Radikale Venstre i at få indbygget miljøhensynene i vores hverdag. Vi har allerede gjort en kraftig indsats, idet vi gennemfører de grønne afgifter, og vi har

gjort en kraftig indsats for at redde drikkevandsforsyningen. Derudover har vi fået et forbud mod vækstfremmere i landbruget, så der er taget en lang række initiativer for at sikre, at vi faktisk får tilgodeset miljøhensynene.

Det, der naturligvis er afgørende, er, at resourceforbruget og miljøhensynene indbygges dér, hvor den enkeltes forbrugsbeslutninger træffes; det vil sige gennem priserne og omkostningerne. Det er først, når det sker, vi har en sikkerhed for, at det vil være nærværende for den enkelte dansker – og det er forudsætningen for, at vi får et bæredygtigt miljø.

Regeringen har jo klart gjort rede for sin plan: Vi ønsker at flytte beskattningen fra arbejdskraften over til den miljøbelastning, som vi hver især udsætter miljøet og vores omgivelser for.

Lad mig så endelig som det tredje nævne udfordringen ved internationaliseringen. Danmark gør allerede en kraftig indsats på det internationale område, hvilket vi også bør gøre; det er i de små landes interesse. Og vi må selvfølgelig, sådan som verden i dag hænger tæt sammen, gøre det ud fra såvel et globalt humanitært ansvar som en udenrigspolitisk fornuft.

En af de ting, som aviserne i dag bragte tydeligt frem, var, hvordan vores indsats på ulandsbistandsområdet faktisk vækker almindelig beundring og bliver understreget som et forbillede blandt dem, der beskæftiger sig med det. Jeg tænker her på OECD, som jo varetager samarbejdet på dette område, og synes, det er et godt eksempel på, at det faktisk nytter noget at gå foran, at det nytter noget at vise vejen, og at det sætter Danmark på landkortet. Danmark gør her en indsats, som både er i humanitær interesse og så sandelig også i almindelig god sund egeninteresse, fordi vi løser konflikterne og problemerne dér, hvor de opstår, og fordi vi giver folk en mulighed for at leve i de omgivelser, hvor de nu engang er vokset op.

Vi gør også en stor indsats i Bosnien. Der er allerede fra mange taleres side taget afstand fra de seneste ulykkelige begivenheder, og det vil jeg også gerne gøre. Det er naturligvis en fuldstændig uacceptabel fremgangsmåde, som vi alle sammen må tage afstand fra.

Men vi skal drage den rigtige konklusion, for det, der jo har været formålet med den danske indsats, har dels været at give en humanitær bistand i Bosnien – den bistand er der stadig væk behov for – dels at forhindre, krigen spredt sig, og det er der unægtelig også behov for. Så der er derfor stadig væk brug for, at FN er til